

# De wijze buurman

Een prachtig verhaal vind ik het raadsel, afgeleid uit het boek *The Man Who Counted*, dat vertelt over een sjeik die na zijn overlijden 17 kamelen aan zijn zonen nalaat. Die erfenis wordt vergezeld door een opdracht: zijn oudste zoon krijgt de helft van de kamelen, zijn tweede zoon een derde deel en zijn derde zoon een negende deel. Bij de oudste zoon gaat het al mis, want 17 kamelen kunnen natuurlijk niet door twee gedeeld worden zonder een kameel op te offeren – iets wat de sjeik zijn zonen uitdrukkelijk verbiedt. Om de verdeling mogelijk te maken, stelt een wijze buurman tijdelijk zijn kameel beschikbaar. De oudste zoon krijgt 9 kamelen, de tweede zoon 6 en de jongste zoon 2. Er blijft één kameel over – die van de buurman.

## In principe zijn spelers en greenkeepers één groot team. Hoe kunnen we dat nog meer verbinden?

Waarom ik dit verhaal hier vertel? Omdat dit in me opkomt als ik denk aan de samenwerking tussen greenkeepers en golfers.

Nu bestrijdingsmiddelen uitgefaseerd worden, wordt het onderhoud voor ons als greenkeepers toch wel lastiger. Een simpel voorbeeld zijn pitchmarks. Wellicht heeft u in deze uitgave al ideeën gelezen om golfers een handje te laten meehelpen bij het onderhoud. Elke plek die niet gerepareerd wordt, kan in no time veranderen in een schimmelplek, vooral in het vochtige naseizoen. Overigens is het lang niet altijd onwil; soms wordt het repareren van pitchmarks vergeten of in de haast overgeslagen, omdat de golfer de hete adem van de volgende flight al in de nek voelt en daarom maar snel doorloopt. De tijdsdruk neemt toe, het wordt drukker op de baan en het verloop is groter. Maar soms lijkt het ook wel stoer om pitchmarks niet te repareren en weg te lopen. Ditzelfde geldt overigens ook voor het terugleggen van divots of het aanharken van bunkers. Als greenkeeper wil ik niets liever dan een mooie baan. Omdat ik daar zelf voldoening uit haal, maar ook omdat ik er op afgerekend word als de greens minder goed rollen. In principe zijn spelers en greenkeepers één groot team. Hoe kunnen we dat nog meer verbinden?

Valt er wat te halen in de opleiding? Tegenwoordig mag je als golfer al vrij snel de baan op. Op sommige banen moet je een baanpermissie halen, maar ze vragen er niet om. Dat is toch een beetje alsof je zegt: je moet een rijbewijs hebben, maar we vragen er niet om. Hoe gaat het er dan uitzien op de weg? Moeten we consequenties verbinden aan het nonchalant omgaan met regels? Ooit opperde een baancommissielid het idee om de baan maar te sluiten, zodat we met vijf greenkeepers aan de slag konden, en de baan weer open te stellen zodra de reparatie gereed was. Dat is weliswaar effectief voor het terugdringen van het aantal pitchmarks, maar niet voor het totale onderhoud. En het probleem is dat de golfers die op die tijd niet kunnen starten, niét degenen zijn die de pitchmarks hebben gelaten voor wat ze waren. Daarmee straf je de verkeerden. Je moet de juiste mensen straffen, degenen die zich structureel niet aan de regels houden. Maar hoe doe je dat? Misschien is straffen niet de beste optie en moeten we golfers belonen als ze een handje meehelpen? En hoe dan?

Zoals u ziet, heb ik hier ook geen hapklaar antwoord op. Laten we vooral respect hebben voor elkaar; dat is immers onmisbaar. En wat ik ook weet: de



trots moet terugkomen! Tegen spelers wil ik dan ook zeggen: geniet van wat je ziet. Tegen collega's zeg ik ook vaak: wat werken we toch op een mooie plek. Natuurlijk gaat het bij golf om het spel, maar het is toch zonde als je lekker gespeeld hebt maar amper iets van de omgeving hebt gezien. Voor belangrijke dingen moet je de tijd nemen!

Dat geldt net zo goed voor greenkeepers, want als professionals moeten we de golfer erbij blijven betrekken. Wij weten dat het niet repareren van pitchmarks schimmel tot gevolg kan hebben, maar weten de golfers dat ook? Op het moment van schrijven, met een stralend zonnetje, staan hier golfers te trappelen om de zomergreen op te mogen. De toplaag dooit, maar er zit nog vorst in de grond. Golfers vinden het spijtig om te horen dat het nog niet kan, maar we proberen zo goed mogelijk uit te leggen waarom. Wij hebben de kennis in huis. Wij weten waar we het over hebben. Het is onze taak die kennis beschikbaar te stellen en dat te blijven doen, zodat de kwaliteit niet achteruitgaat, ook al voelen we ons soms een roepende in de woestijn.

Wat me terugbrengt bij de kamelen. Het verhaal waar ik mee opende, gaat immers ook over oplossingsgericht en creatief denken. De reacties op de vraag hoe je golfers laat meehelpen bij het onderhoud, laten zien dat het aan die laatste twee kwaliteiten in elk geval niet ontbreekt.

Als greenkeepers zijn wij die wijze buurman!

Arjen Westeneng  
Via H4A Groen werkzaam op  
golfbaan De Woeste Kop  
Greenkeeper of the Year 2018



Be social

Scan of ga naar:

[www.Greenkeeper.nl/artikel.asp?id=9-7363](http://www.Greenkeeper.nl/artikel.asp?id=9-7363)